


## TROR DU DETTE?

 Og før vi ber ønsker jeg å si dette at i går kveld tror jeg det var, sa jeg til en dame: “Hvis du bare vil gjøre slik vi har fått instruksjoner om å gjøre, at det ville . . . babyen med vannhode, det ville krympe.” Og babyens hode krympet i går kveld, en halv tomme på målebåndet. Så damen hadde det med hit nå.

<sup>2</sup> Nå, grunnen til at jeg gjorde det søster er for en hensikt. Skjønner? Hvis du kan se noe synlig skje, så vil det øke din tro til å fortsette å tro det. Noen ganger gjør jeg det bare for å kanskje, som å be personen om å reise seg, ta et skritt eller to, bevege hånden, røre på fingeren, bare noe som de kan gjøre annerledes, bare for å la dem se at alt er helt i orden. De blir bare nervøse og tror at det ikke kommer til å skje, men det skjer hele tiden. Skjønner? Det er nødt til det.

<sup>3</sup> Hvor mange ønsker å bli husket i bønn nå? Vil du bare løfte dine hender og si: “Herre, gi det”? La oss bøye våre hoder.

<sup>4</sup> Herre, mens vi hører denne gode gamle menighetssangen skrevet av min kjære venn, Paul Rader: “Bare tro,” tenker vi nå på en gutt som ble ført til disiplene av faren, ikke mer enn ti dager etter at Jesus hadde gitt dem kraft til å kaste ut djevler og helbrede de syke. Og her var de fullstendig beseiret i et epileptisk tilfelle. Og de så vår Herre komme. Og faren løp og sa: “Herre, ha barmhjertighet mot oss. Sønnen min er plaget av en djevel på forskjellige måter. Jeg tok ham med til Dine disipler og de kunne ikke gjøre ham frisk.”

<sup>5</sup> Jesus sa: “Jeg kan dersom dere tror. Bare tro.” Å Gud, Du har ikke forandret Deg det minste siden da: Du er nøyaktig den samme elskverdige, milde og medlidende Gud. Slik Du var da, slik er Du i dag. Og Herre, slik som faren roper vi alle sammen: “Herre, hjelp Du vår vantro.” Det er så enkelt at vi bare snubler over det, Far.

<sup>6</sup> Vi ønsker å gi Deg takk og pris for at Du berørte den lille babyen i går kveld, å se at hodet som har vært opphovnet, det vil si at benet har presset seg utover, det gikk ned en halv tomme i går kveld. Vi er takknemlige for det, Far. Når vi vet at legens forskning ikke har funnet hjelp for dette, det er ikke noe de kan gjøre for det, men Du er fremdeles Gud, Mesteren over alle situasjoner. Vi takker Deg, Far. Vi takker Deg for denne morens trofasthet og vennlighet og lydighet ved å bringe tilbake båndet og lime det på dette papirstykket her, for å vise publikummet sitt vitnesbyrd til Guds ære. Må hennes lille få leve å bli et normalt barn til Din ære.

<sup>7</sup> Se på alle de hendene som gikk opp, Far. Hver enkelt av dem hadde et behov. Mine er oppe også Far, jeg har behov. Og

det er mange her i form av brev eller i denne boksen som er nødlidende, folk som virkelig er nødlidende. La det skje Herre at hver enkelt vil motta sitt bønnebegjær i kveld. Må de ta denne morens vitnesbyrd og som et eksempel for å vise at når Du sier noe, så er det avgjort. Det er . . . Du . . . Alt vi trenger å gjøre er å motta det og handle på det. Det er et fullbrakt verk.

<sup>8</sup> Gi det Herre, at hver enkelt av disse brevene og disse lommestørklærne, menneskene som de blir lagt på, må de bli helbredet. Hver enkelt som løftet hendene sine Far, må de motta sitt hjertes begjær. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen. Vær så god og sitt.

<sup>9</sup> Jeg ønsket bare å vise dere båndet her som damen (Slik ja. Hm—hnh.) . . . Den lille babyens hode krympet slik Herren lovet oss gjennom Den Hellige Ånd i går kveld. Er Han ikke fantastisk? Så, gir oss så mye mot til å ha tro og tro.

<sup>10</sup> Nå, da Jesus sa til det treet i Markus 11:23: “Ingen skal spise av deg heretter,” så ropte Han kanskje ikke ut. Vel så, ærlig talt, lagde Han så lite nummer ut av det at disiplene Hans bare . . . Jeg tror en av dem hørte Ham. Og det . . . Da den epileptiske, da han kom opp framfor Herren Jesus, fikk kanskje gutten det kraftigste anfallet han noen gang hadde hatt, falt på bakken som om han var død, men innså at han hadde møtt Noen Som hadde tro langt over disiplene.

<sup>11</sup> Nå, jeg ville gjerne at noen som ikke trodde på Guddommelig helbredelse skal se på dette. Jesus hadde gitt dem kraft til å kaste ut åndene, og de hadde mislyktes. Ikke at kraften hadde mislyktes, men de hadde mislyktes. Jesus sa til dem:

“Hvorfor kunne ikke vi kaste den ut?”

Han sa: “På grunn av deres vantrø.”

<sup>12</sup> Menigheten har fremdeles en kraft. Gud har aldri tatt kraften Sin bort fra menigheten, men menigheten har ikke tro nok til å handle på det. Det er alt. Det er bare så enkelt. Vi prøver å gjøre det så komplisert noen ganger, men desto enklere du blir det Evangeliet, jo mer virkelig blir det, når du bare gjør det helt enkelt: Gud sa så; det avgjør det og det er alt. Og bare tror det og går videre.

<sup>13</sup> Da Jesus sa: “Ingen skal spise av deg,” vel, bladene var like så pene og skinnende som de alltid hadde vært. Barken så lik ut, men langt under bakken i røttene begynte livet å svinne bort.

<sup>14</sup> Slik er det med kreft, med en hvilken som helst sykdom som—som du kan tenke på. Når du kan ta imot Guds Ord, langt dypt nede i røttene, kreften er der kanskje, hånden din er kanskje like så stiv. Det har ikke noe med Guddommelig helbredelse å gjøre. Det er: “Dersom du kan tro.” Skjønner? Langt der nede et sted, er det allerede begynt å virke.

15 Jesus sa: “Hvis du sier til dette fjell, ‘Flytt deg’, og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, så skal du få det du har sagt.” Er ikke det vakkert? Hvem kom det fra? Guds Sønn, Hans Ord . . . Himlene og jorden skal forgå, men nå . . . men Hans Ord skal ikke.

16 Nå, det er den eneste måten du kan gjøre det på, er at du er nødt til å ha det rette formålet og det rette motivet. Nå, hvis jeg gikk ut her og sa: “Jeg skal vise deg at jeg kan flytte dette fjellet: ‘Flytt deg, fjell.’” Det ville aldri flytte seg. Så visst ikke. Uansett hva jeg hadde. Det er nødt til å være . . . Først må du finne Guds vilje.

17 Det er grunnen, vanligvis i bønnekøene, får jeg—jeg det aller vanskeligste, fordi det er noe som er gått gjennom køene og så videre, og det er der du får det tilbake. Men ser dere, hvis du har ubekjent synd . . . Har dere lagt merke til at i et tilfelle, før jeg ber den onde ånden om å dra? Jeg iakttar tilfellet virkelig nøye for å være sikker på at det ikke er noe i det livet som ville hindre noe, ser dere, for husk, ved disse gavene kunne du komme i vanskeligheter med dem.

18 Gud, dere husker en gang, ga en profet . . . gjorde en profet ut av en mann, Moses, og sa til ham at han skulle gå ned, tale til klippen. Og profeten var helt oppbrakt og gikk ut og slo klippen, som talte om Kristi svakhet, at Han måtte dø den andre gangen eller bli slått den andre gangen. Han hadde kraft til å bringe det, men det var ikke Guds vilje.

19 Jeg kunne ikke tro at det var Guds vilje for Elias å gi etter, fordi disse barna ertet ham for at han var flintskallet, jeg tror ikke han skulle ha gjort det. Men han var en profet og ble vred, og han la en forbannelse over barna og to hunnbjørner drepte førti-to små, uskyldige barn. Skjønner? Men jeg tror ikke at han skulle ha gjort det. Og det bare—bare . . . vi . . .

20 Gud, jeg tror i dag, før Han lar Sin menighet få kraft, prøver Han Sin menighet for å se hva den vil gjøre.

21 Vi . . . kanskje neste gang om Herren vil når jeg kommer tilbake, vil vi få tid til å dvele ved noe som det, ved noe som er i ferd med å skje, og så vil vi vite mer om det da.

22 Men hvis du bare vil tale ordet og si: “Herre, jeg tror det,” ikke tvil, men det i ditt hjerte . . .

23 Nå, si for eksempel, jeg var i en dal, og jeg . . . Jeg taler for millioner av mennesker, men rett over fjellet der er en gruppe mennesker på ett hundre, og de dør uten å kjenne Kristus. Vel, jeg har en million her å tale til, men likevel, Noe i mitt hjerte forteller meg, “Dra over til de menneskene. Dra til dem. De går fortapt.” Jeg ønsker ikke gå selv, men likevel er det Noe i meg. Ser dere, da er det Gud, som beveger Seg. Ser dere hva formålet er, ser dere hva motivet er for å dra, ikke for selv . . . Nå, hvis jeg sier: “Vel . . .” Hvis formålet med å dra over dit er rett, men

så kommer jeg opp hit og her er et stort fjell, jeg sier: “Dere vet, hvis jeg kommer over det fjellet og frelser alle de hundre menneskene, vil de en gang ha en statue der: Broder Branham, den store misjonæren.” Nå, er motivet mitt ikke rett. Fjellet vil ikke falle. Nei, sir.

<sup>24</sup> Men når motivet og formålet mitt er riktig, og Gud leder meg i mitt hjerte, og jeg ikke kan komme over fjellet, rundt fjellet, under fjellet, sier jeg: “Fjell, flytt deg.” Kanskje det. . . Når jeg sier det, og ikke mer enn jeg sier det med den rette slags ånd, ledet av Den Hellige Ånd i Guds vilje, er det kanskje ikke mer enn én liten skjefull av det fjellet som faller ned, men det er på vei. Neste dag er det kanskje to pund som faller. Neste dag et kvart tonn. Og kanskje innen en måned har fem tonn falt sammen. Hva med det? Ser det kanskje ikke engang ennå, men hun flytter seg, er på vei. Jeg vil stå rett der og se det skje, fordi Gud sa så og det bare avgjør det.

<sup>25</sup> Kan du tenke det om moren din der i kveld? Ja vel, hvis du tenker det, vil hun bli frisk. Ja vel. Det er hvis du bare tror det: bare tal ordet og stå ved det. Skjønner? Bare tro det; hold fast ved det. Det er Ewig Liv.

<sup>26</sup> Nå i morgen ettermiddag. . . Jeg sa til Billy i kveld at han bare skulle hoppe over bønnekortene, og jeg ønsket å tale. Jeg bekjenner i sannhet, jeg har vært på reisefot siden januar, til utlandet, og tilbake i Phoenix, rett hjem og tilbake, og helt fullstendig (den skjelningen) til jeg blir så svak at jeg nesten ikke vet hvor jeg står til tider. Det har nesten slått meg helt ut.

<sup>27</sup> Og snart må jeg reise, de. . . dere—dere brødre inviterte meg til å bli over i noen flere dager. Hvor jeg setter pris på det. Jeg tror så visst at dette er en fantastisk gruppe med forkynnere her. Skulle ønske vi hadde litt mer tid til fellesskap. Om Herren vil, vil jeg være tilbake en gang. Ikke noe annet, bare dra fra den ene menigheten til den andre og reise gjennom byen og besøke dere alle. Jeg ville gjerne ha gjort det: hva enn jeg kunne gjøre for å hjelpe Guds Rike, det vil si, hvis dere ville at jeg skulle gjøre det. Og å komme tilbake en gang og slå dere sammen med oss og ha et fint, godt møte et sted.

<sup>28</sup> Og husk brødre, jeg vil be for dere. Det er én ting som er sikkert. Og jeg ønsker at dere alle skal be for meg, alle sammen.

<sup>29</sup> Og nå er jeg—jeg. . . I morgen tidlig er det menighetsmøter i alle disse forskjellige, fine menighetene rundt om i byen.

<sup>30</sup> Vel, noen av gruppene fra Jeffersonville er her. Noen av vennene mine, en av tillitsmennene i menigheten er her, broder Fred Sothmann. Jeg har ikke klart å få øye på ham i møtet. Og broder. . . Åh, mange andre av vennene mine der oppe fra Jeffersonville, min pri-. . . min sekretær der og—og alle er her et sted i møtet. Jeg har ikke sett dem ennå.

31 Og brødre, det er noen fine menigheter her i denne byen. Og resten av dere besøkende, finn en av dem og gå til disse menighetene i morgen. Det vil være godt for dere, er jeg sikker på. De er brødre som tror på denne slags tjeneste. Det er grunnen til at de sitter her på plattformen og nede på setene her, fordi de tror på det. Og jeg setter pris på de mennene.

32 Herre, velsign denne lokalavdelingen av Full Gospel Businessmen her som—som sponset dette møtet. Det er. . .Jeg tror det var riktig, de som sponset møtet. Jeg—jeg får mye av deres støtte, fordi der. . .Vi burde ikke være slik, men mange ganger lar brødre bitte små forskjeller: som at en mann tror *ett eller annet*; en annen *noe annet*; det skaper liksom litt splid og gamle sår fra langt tilbake. Det burde være helbredet innen denne tid, men det. . .det. . .Og hvis dere. . .hvis jeg får Full Gospel Businessmen, så setter det liksom litt plaster på såret, og vi kommer sammen, og vi har virkelig fellesskap sammen, bare virkelig gode tider. Og vi setter pris på det. Gud velsigne den lokalavdelingen. Jeg tror Herren reiste den opp for en hensikt.

33 Nå. . .og så fikk jeg det store privilegiet av å se broder Oral Roberts' sted her om dagen. Og du store, for et gigantisk sted, slikt et vakkert bygg. Det er—det er et minnesmerke over pinsen.

34 Så gikk jeg bort til broder Tommy Osborn sitt, et annet fantastisk sted, fantastisk Guds mann, som. . .Broder Tommy og jeg står hverandre nær og broder Oral også, helt nære brødre, og vi elsker hverandre og prøver vårt beste på å arbeide alt vi kan til det gode for menneskene i Guds Rike.

35 Så jeg setter virkelig pris på at de mennene er her i denne byen blant resten av disse fine mennene dere har. Dere sauer har fantastiske hyrder. Jeg bare, jeg vil si det på den måten. Må Herren fortsette å være med dere alle er min bønn. Og nå i morgen ettermiddag, jeg. . .Når begynner møtet, brødre? Halv tre. La oss si at dere burde være her ett—ett eller halv to, slik at de ikke kommer i veien for de andre møtene.

36 Nå, hvis guttene ikke allerede har fortalt dere i kveld har de noen bøker, bilder og så videre, og lydbånd og opptak, og. . . av møtene, og de selger dem. Men vi lar dem ikke selge dem på sabbaten i morgen. Ingen bøker eller noe blir solgt i morgen. Så vi vil ikke. . .vi har aldri tillatt det. Selv om mange sier: "Du tar fullstendig feil. . ."

37 Og gamle Pappa Bosworth pleide å si til meg: "Åh, broder Branham, du tar feil der," men det er slik jeg føler det (Skjønner?), og jeg—jeg føler. Hvis du vil ha en, vil de gi deg en, men hvis du. . .Men vi kan ikke selge på—på sabbaten. Nei. Det er alt. Hvis jeg tror det, må jeg leve det, bare. . .Jeg må leve med meg selv. Forstår dere? Og jeg—jeg må leve med mine overbevisninger og så. . .Eller så kan dere gi beskjed hjemme, og borte i huset, borte på hjemstedet og få tak i det.

38 Nå i kveld, åh, la oss alle bare glemme det, åh, at det er et arbeid som skal gjøres eller noe annet, eller dagens slit. La oss bare legge til side alt, og se inn i Ordet et lite øyeblikk, og se hva Gud vil tale til oss gjennom Sitt Ord. Og jeg ber om at Gud bare må gi oss en særdeles mektig velsignelse i kveld.

39 Gene, kunne du kidnappe henne for meg? Kunne du kidnappe den lille jenta for meg? Er hun ikke ei søt lita jente? Har du lyst til å dra hjem med meg og leke med min lille Sarah, omtrent så høy? Åh, ville du? Jeg—jeg har også lyst til det. Hun er omtrent like stor som deg, og hun er pappas lille jente. Hm-hmh. Hm. Og jeg er sikker på at du—du elsker pappaen din også, gjør du ikke? Mamma? Åh, selvfølgelig gjør du det. Den vakreste lille jente, sitter jeg her og ser på. Små øyne som ser ut som to brente hull i et teppe og—og litt brunt hår.

40 Jeg simpelthen elsker små barn. Jeg har to små jenter hjemme. Den ene er Rebekah og den andre er Sarah.

41 Her for en stund siden var jeg bortreist. De er begge pappas små jenter, vet dere, og jeg elsker dem. Og så snart de kommer inn, må jeg gi dem en ridetur, og . . . bare at Becky begynner å bli for stor for det; hun er like stor som meg. Hun hadde brukket ryggen min nå; hun er . . . men hun er fremdeles pappas lille jente, likevel. Og nå, om cirka ett år ønsker vi å få henne på Bibelskole et sted og vekk fra den offentlige skolen.

42 Og så, ventet de oppe på at pappa, vet dere, skulle komme hjem. Jeg hadde vært ute på møte. Og i morgen kveld vil de vente inntil midnatt på at jeg skal prøve å komme hjem. Og så, jeg kom hjem veldig tidlig på morgenen, rundt klokken tre eller fire. Og moren kom til døren og slapp meg inn, og jeg var så trøtt og sliten, at jeg . . . Her på plattformen, jeg . . . når . . . salvet føles det godt, men når det en gang forsvinner fra deg, det er da du kommer i vanskeligheter. Hvor mange har noen gang visst det? Ja, så visst er det det.

43 Hør her. Elias gikk opp på fjellet og nedkalte ild fra himmelen, nedkalte regn fra himmelen, og så da Ånden forlot ham, vandret han i villmarken i førti dager, og Gud fant ham tilbaketrasket i en hule et sted.

44 Jona, han gikk ned og ble holdt i live i magen på en hval i tre dager og netter, ble spyttet ut på elvebredden og gikk rundt og forkynte. Hele byen omvendte seg og kom til Gud. Og da salvelsen forlot ham, dro han opp til toppen av fjellet og ba Gud om å ta hans liv. Skjønner?

45 Jeg stod ved siden av graven til William Cowper for ikke lenge siden, som skrev den kjente sangen vi bruker i nattverdsmøtet vårt:

Det finnes en Kilde fylt med Blod,  
Som flyter fra Immanuel's sår,  
Der syndere kaster seg ut i floden . . .

46 Har dere noen gang hørt om hva han . . . skjedde med ham? Etter at inspirasjonen forlot ham, prøvde han å finne elven for å ta selvmord.

47 Jeg bor tvers over Old Kentucky Home. Og Stephen Foster ga Amerika sine mest kjente folkeviser. Og da han skrev, fikk inspirasjon, inspirasjonen til å skrive en sang, og da han kom ut av den, gikk han og drakk seg full. Til slutt kalte han til seg en tjener og tok et barberblad og tok selvmord.

48 Folk vet ikke hva de menneskene som lever i den åndelige sfæren går igjennom. Nå *her*, du føler det som du kunne flytte et fjell. Men bare la salvelsen forlate deg og sett kurs mot den døren (hvis ingen er der for å ta tak i deg, skjønner) og da, kanskje i noen få timer vet du nesten ikke hvor du er hen. Og så kveld etter kveld, det tar det beste ut av deg.

49 Og lille . . . Ønsker å fortelle dere om lille Sarah og Rebekah. Så neste morgen klarte jeg ikke sove, og jeg stod opp, satte meg i en stol og etter en stund kom Becky som er den eldste, hun var—hadde lengre bein enn Sarah, og så kom Becky løpende . . . våknet, hoppet ut av sengen uten å vekke lillesøsteren sin, og her kom hun gjennom huset og løp så fort hun bare kunne. Hun sa: “Pappa, pappa . . .” Jeg strekte ut ett av beina mine, og hun hoppet opp der med ganske god balanse. Nesten litt som den—den moderne menigheten, vet dere, den har vært i gamet i lang tid, vet dere i mange hundre år. Hun kunne holde balansen riktig bra, og hun la armene rundt meg og sa: “Åh, pappaen min, pappaen min . . .”

50 Og lille Sarah hadde våknet opp i alt oppstyret. Vel, jeg vet ikke om barna deres gjør det eller ikke; mine gjør det: De yngre arver de brukte klærne. Og derfor hadde Sarah på seg Beckys pyjamas, føttene omtrent så mye for lange, vet dere. Og her kom hun, bitte liten kort krabat, falt og snublet. Og hun kom dit litt sent. Så snudde Becky seg rundt og sa: “Sarah, min søster, jeg ønsker å fortelle deg noe.” Hun sa: “Jeg var her først. Og jeg har eneretten. Derfor har jeg hele pappa og det er ikke noe igjen til deg.”

51 Det er slik noen mennesker prøver å tenke om religion, er det ikke? Hm-hmh. Det er riktig.

52 Og stakkars lille Sarah, underleppen hennes dirret, og hennes små, svarte øyne kikket opp på meg, og hun begynte å gråte. Og Becky hadde kinnet sitt mot mitt og klemte meg. Jeg elsker henne. Og Sarah begynte å gå bort fordi Becky hadde hele pappa. Jeg stakk det andre kneet ut slik som *dette* og gjorde tegn til henne slik som *dette*. Åh, hun lyste opp ganske raskt og løp, hoppet opp på kneet mitt så . . . Hun hadde ikke vært der særlig lenge og beina hennes nådde ikke engang gulvet. Hun var litt vaklende (kanskje, slik jeg er, bare litt vaklende, vet dere), og hun . . . klarte ikke å nå gulvet. Hun var ikke en stor

denominasjon, vet dere, og hun klarte ikke å nå ned til det stødige gulvet. Hun hadde ikke vært i nærheten lenge nok.

<sup>53</sup> Og så, hun var litt ustø, og jeg kastet begge armene rundt henne slik som *dette* og klemte henne tett inntil meg, og det gnistret i de små, svarte øynene hennes og hun kikket tilbake på Rebekah. Hun sa: “Rebekah, min søster,” sa hun—hun: “det er kanskje sant at du har hele pappa, men jeg vil du skal vite én ting: pappa har hele meg.” Så . . .

<sup>54</sup> Det er . . . Bare så at Han har hele meg. Jeg har kanskje ikke utdannelsen til å formidle de store tingene, men bare så lenge som jeg vet at Han har hele meg i min vakling, bare la Ham ha begge armene rundt, så vil det få meg til å føle meg helt fin.

<sup>55</sup> Vel, la oss be en liten bønn til Ham før vi åpner opp Ordet.

<sup>56</sup> Nå, Himmelske Far, vi innser at vi er akkurat som barn også. Og—og Du elsker å være sammen med oss og tilbe sammen med oss. Og mens vi tilber Deg, og Du elsker oss, og holder oss i Dine armer, og sender ned Din Hellige Ånd og lar oss få kjenne at Du lever og Du er vår Far, takker vi Deg så mye. Nå, la Den Hellige Ånd komme til oss i kveld. Elsk ethvert hjerte, Herre. Gi oss en ny velsignelse. Utøs barmhjertighetens duggdråper over oss, Far. Se ikke på våre synder. De er for mange. Herre, bare tilgi dem. Gå forbi dem, Far, og bare ta oss inn i Dine armer, og—og helbred vår sykdom, og—og rens våre sjeler, og sett vår ånd fri, Herre, slik at vi kan tilbe og prise Deg, være som små barn som løper rundt huset og bare vet at Pappa våker over oss. Gi det, Herre.

<sup>57</sup> Nå, intet menneske er i stand til å—å tyde Ordet. Vi innser det. Johannes så Boken i den høyre hånden til Han som satt på tronen, og det var ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden som var verdig til å ta Boken for å åpne den eller til å løse seglene. Og der kom et Lam til syne, som hadde blitt slaktet før verdens grunnleggelse. Og Han var verdig. Og Han tok Boken og løste seglene og åpnet Boken. O Lam, kom i kveld. Åpne opp Boken for oss Far, mens vi venter på Deg, for vi ber om det i Jesu Navn, Guds Lam. Amen.

<sup>58</sup> Jeg har valgt i kveld et lite Skriftstedvers her på tre ord. Men først ønsker jeg å lese ett vers eller to fra Johannes det 11. kapitlet og begynne med det 23. verset.

*Jesus sa til henne: Din bror skal stå opp igjen.*

*Marta sa til ham: Jeg vet . . . han skal stå opp igjen i oppstandelsen på den siste dag.*

*Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve selv om han dør.*

*Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?*

*Hun sa til ham: Ja, Herre, jeg tror at du er Kristus, Guds Sønn, han som kommer til verden.*



59 Og for en tekst ønsker jeg å bruke disse tre ordene: *Tror du dette?*

60 Jeg leste en historie for en stund siden. Jeg tror det var en oppdiktet historie. Og nesten alle forkynnere antar jeg, har lest Dr. Ingrahams bok om—om *Fyrsten av Davids hus*. Det er en mektig bok. Den er, jeg tror den er helt utsolgt fra forlaget. Jeg skulle gjerne ha fått tak i den, slik at jeg kunne gi den ut til folket.

61 Og i den leste jeg et lite avsnitt om denne Lasarus, og om Jesus og Maria og Marta, som var søstrene til Lasarus. Og jeg leste der at Jesus bodde der tror jeg, med Marta og Maria. De var begge nydelige hebraiske jenter. Og Lasarus lærte eller utdannet seg til å bli en skribent i templet og skrev bokstaver fra loven for prestene.

62 Og Jesus hadde nært fellesskap, spesielt med Lasarus. Når vi leser i boken at Han kom til hjemmet deres, og Marta var litt drøyende med å høre ordene Hans, men hun måtte få middagen klar og dekke bordet, men Maria satt ved føttene Hans. Og Jesus sa at Maria hadde valgt den gode del.

63 Og så er vi fortalt at Lasarus var den som førte Jesus til Johannes i historien til Dr. Ingrahams bøker og . . . i *Fyrsten av Davids hus*. Men, det kan hende at det ikke stemmer, jeg vet ikke, men bare som en bakgrunn for det, men Han skal ha bodd sammen med dem.

64 Nå, vi har lært denne kommende, denne siste uken rettere sagt, at Jesus sa i Johannes 5:19: “Jeg . . . Sønnen kan ikke gjøre noe av Seg Selv, men det Han ser Faderen gjøre: det gjør Sønnen likedan. Faderen arbeider og Sønnen arbeider inntil nå.” Skjønner? “Det Han ser Faderen gjøre.”

65 Så for å gjøre dette til virkelig den rette historien, må Faderen, Gud, ha talt til Sin Sønn, Jesus og sagt: “Din venn Lasarus kommer til å dø, men det kommer til å bli til det gode, så Du må dra fra hjemmet. Dra bort, for Du vil bli bedt om å be for ham eller gjøre ham frisk, og—og Jeg vil ikke at Du skal gjøre det.” Hvis du vil følge med i historien etter som vi går videre, vil du se at det kommer fram til at det er sant. Så, Jesus, bare uten noen advarsel eller noe, gikk bort fra huset og gikk et annet sted, kom ikke tilbake den kvelden. Og Han reiste til noen andre byer. Og så snart Jesus forlot hjemmet, så satte vanskelighetene inn.

66 Og når Jesus forlater hjemmet ditt, er vanskelighetene på vei. Husk bare, når Han forlater hjemmet ditt, er vanskelighetene på vei. Når du får sosiale foreninger og slikt til å virke i menigheten din så fullkomment som en eller annen kjempestor seksten sylinder Rickenbacker, og du setter Jesus utenfor det, når Jesus går fra menigheten din, er vanskelighetene på vei. Ja, sir, når Jesus forlater en denominasjon, slik at de setter Ham til side og sier: “Vel, vi tror nå ganske enkelt ikke at disse tingene

kan være helt nøyaktig riktig,” og du innfører noe annet, er vanskelighetene på vei. Bare husk det.

<sup>67</sup> Minner meg om en historie om Herren Jesus som er i Lukasevangeliet. Dere vet at da Han bare var en gutt på omtrent tolv år gammel hadde familien Hans tatt Ham med opp til pinsehøytiden, som tradisjonen var hvert år. Og mens de var i byen Jerusalem under høytiden og hadde en fin tid, ser vi i Bibelen at de reiste tre dager uten Ham. Og at de tenkte kanskje, bare tok det for gitt, at Jesus må ha vært sammen med noen av slektingene sine. Nå, vi kan ikke gjøre det. Da de begynte å lete hos slektingene sine for å finne det ut, var Han ikke der.

<sup>68</sup> Og vi kan ikke ta det for gitt, bare fordi vi er metodister, baptister, presbyterianere, pinsevenner og våre bakgrunner og våre forfedre var sterke troende, så bare tar vi det, vel, for gitt, at Jesus er med oss. Vi kan ikke gjøre det. Vi må være i kontakt med Ham hver dag og ethvert øyeblikk. Åh, jeg elsker det.

<sup>69</sup> Jeg vil ha det Gud er nå. Det mine foreldre hadde, det mine forfedre hadde er fantastisk, men, (Det de hadde er godt.) Jeg tror vi er lengre oppover veien.

<sup>70</sup> La oss se hva Han er i dag. Jeg ønsker ikke å se tilbake og se hva herr Moody gjorde, fordi vi er lengre oppover veien enn herr Moody. Problemet med menighetene våre er at vi ser tilbake og sier: “Vel, la oss se hva herr John Wesley sa, hva noen av de andre sa.” Det er grunnen til at vitenskapen er så mye lengre på sitt område enn religionen er på sitt.

<sup>71</sup> Her for tre hundre år siden, beviste en fransk vitenskapsmann at hvis man reiste med den enorme farten av tretti-fem miles i timen, ville tyngdekraften ta deg bort fra jorden. Tror du vitenskapen ville referere tilbake til det i dag? De reiser med nitten hundre miles i timen, og fremdeles går de videre. De presser fremover og ser fremover. Men vi ønsker å se tilbake og se hva Moody sa, Sankey sa, Finney sa, Knox, Calvin, noen av dem. Det de sa var helt i orden. Det var for deres tidsalder, men vi går videre.

<sup>72</sup> Min bestefar kjørte med en oksekjerre. Jeg kjører med en Ford V8. Sønnen min vil fly med et jetfly. Det vil si at vi beveger oss fremover. Det er det religionen burde gjøre. Herrens Komme er for hånden. Menigheten burde bevege seg inn i sin kraft. Vitenskapen kan bare klatre så langt og så må den falle av, men vi har ubenyttede kilder som aldri har vært berørt fra Guds ubegrensede kraft, som vi burde bevege oss inn i. Vi lever en million miles under vårt privilegium i kveld, privilegiene som kristne kan glede seg over. Jeg skammer meg når jeg ser ut her og ser institusjonene, og sykdommene og vanskelighetene som pågår akkurat nå. Menigheten vår burde gå på gatene, helbrede de syke, reise opp de døde, kaste ut djevler, og gjøre tegn og under

og få hele verden til å innse at Jesus Kristus lever. Det er det vi trenger å gjøre.

<sup>73</sup> Vel, du sier: “Herr Moody gjorde aldri. . .” Herr Moody levde ikke i denne tid. Det er riktig. Vi lever ved Herrens Komme. Og vi har bare tatt det for gitt at Han var sammen med slektingene våre. Men her om dagen da en utfordrer utfordret herr Graham, fant vi ut at Han ikke var iblant slektingene våre.

<sup>74</sup> Hvor finner de Ham? Hvor—hvor fant de Jesus? Rett der de forlot Ham. Hvor forlot de Ham? Under pinsehøytiden. Hvor forlater vi Jesus, hvor gjorde menigheten det? Under pinsehøytiden. Når vi kommer bort fra den gammeldagse pinsekraften og pinsefesten, går vi bort fra Jesus. Det er helt riktig, venn. Vi lever under privilegiene våre. Ja, sir.

<sup>75</sup> De forlot Ham under pinsefesten, og det er det eneste stedet som metodister, baptister, presbyterianere og pinsevenner noen gang vil finne Ham, er å gå tilbake til der dere forlot Ham. Hvor er gleden i Herren? Hvor er Herrens kraft? Menigheten spør i dag: “Hva—hva skjedde med historiens Gud?” Han venter på at Hans folk skal kalle Ham på scenen. Men det. . .

<sup>76</sup> Vi kan ikke gjøre det gjennom denominasjoner. Vi kan ikke gjøre det under psykologi. Vi kan ikke gjøre det under aritmetikk, eller vi kan ikke gjøre det med utdanning. Vi atskiller oss, splitter oss. Vi er ikke splittet. Vi er i virkeligheten én person i Kristus Jesus. Vi er alle ett i Kristus, og denominasjonene våre vil aldri klare det. Så gode som de er, vil de ikke klare det. Utdannelsen vår er den største hindringen som Evangeliet noen gang har hatt, er utdanning.

<sup>77</sup> Det vi trenger er ikke utdanning. Vi trenger Den Hellige Ånds kraft og demonstrasjon tilbake i menigheten for å demonstrere kraften. Jesus sa aldri: “Gå ut i hele verden og—og undervis.” Han sa aldri: “Gå ut i hele verden og gjør. . .” Han sa: “Gå ut i hele verden og forkynn Evangeliet.” Og Evangeliet er å demonstrere Den Hellige Ånds kraft, oppstandelsen. Vi er fremdeles en million miles til kort fra der vi skulle være. La oss bevege oss fremover. La oss gå tilbake dit hvor vi forlot Ham under pinsefesten.

<sup>78</sup> Jesus sa i Johannes, tror jeg, det 15. kapitlet. Han sa: “Jeg er Vintreet; dere er grenene.” Vel nå, hvis Vintreet brakte fram den første grenen og skrev en Apostlenes Gjerninger ut av den grenen, vil den andre grenen skape en ny Apostlenes Gjerninger. Den tredje grenen vil skape en ny Apostlenes Gjerninger. Og hver gren som kommer ut av Vintreet vil være som den første grenen.

<sup>79</sup> Nå, du kan pøde, vi vet det. Jeg har sett et sitrustre med omtrent åtte forskjellige slags frukt på seg. Jeg har sett et appelsintre som bærer grapefrukt og sitroner og alt annet på seg, men de var podet inn.

<sup>80</sup> Det er det som er feilen i dag. Vi har podet inn våre ideer, podet inn våre denominasjoner, men dersom det treet noen gang kommer fram med en ny fruktgren selv, vil det bli som de originale som gikk inn i det. Halleluja! Åh, menigheten vil forenes sammen, men vi trenger den originale kraften. Vi trenger Den Hellige Ånd, Jesu Kristi oppstandelseskraft. Det var det Han sa vi skulle gjøre.

<sup>81</sup> “Jeg er Vintreet, dere er grenene.” Dersom en drueplante setter et skudd, og det kommer ut vakre blå druer, vil den neste kvisten den bringer ut få vakre blå druer på seg. Dersom det første Vintreet kom ut, og de falt under Den Hellige Ånds innflytelse, og de gjorde store mirakler og tegn og forseglet vitnesbyrdet sitt for en verden. . . Mange av dem forseglet til og med sitt eget vitnesbyrd, de, med sitt blod forseglet de vitnesbyrdet sitt. De gikk gjennom alle slags farer og alt mulig for å bringe ut Evangeliet. De led; de ble slått; de ble straffet. “Skal vi bli båret hjem til Himmelen på en behagelig blomstereng, når andre kjempet for å vinne prisen og seilte gjennom blodige hav?” Hva forventer vi å gjøre? “Jeg må kjempe hvis jeg skal regjere. Øk mitt mot, Herre.” Ja visst. Vi trenger en. . .

<sup>82</sup> Vi trenger ikke en ny denominasjon. Vi trenger ikke en ny menighetsbygning. Det vi trenger i dag er en gammeldags, robust, himmel-blå pinsevekkelse som dreper synden, som ble født på Pinsefestens Dag og er tilbake i menigheten igjen, Den Hellige Ånds kraft igjen, for å bringe Jesus på scenen.

<sup>83</sup> Historiens Gud kommer alltid på scenen i et avgjørende øyeblikk. Vi trenger det. Det er det som feiler menigheten vår i dag. Vi begynner å komme altfor langt på etterskudd. Vi faller inn i verdens mønster. Og gradvis, år etter år begynner det å dø litt og visne bort.

<sup>84</sup> Det er beskjæringstid ganske snart. Gud vil skjære den ned så sikkert som jeg står på denne talerstolen. Gud vil skjære henne ned for å få henne til å bære frukt. Han vil skjære verdens gjerninger bort fra den en av disse dager. Slik en skam, måten menigheten har holdt på under religionens navn.

<sup>85</sup> Og vi finner ut, da Jesus dro, satte døden inn. Når Jesus forlater menigheten vår og Den Hellige Ånds kraft forlater menigheten vår, begynner den å svinne hen og—og dø. Og etter en stund er det ikke noe mer i den. Nå, da Jesus reiste, satte døden inn. Åh, hvilken trist tid det var.

<sup>86</sup> Og legg merke til, de gikk rundt i villrede, og de sendte bud på Jesus, men Han kom ikke. De sendte bud på Ham igjen, og Han kom ikke, men Han visste hva Han kom til å gjøre. Han vet i kveld, hva Han kommer til å gjøre. Det er ikke tapt med Ham: Han vet nøyaktig hva Han er i ferd med å gjøre. Han kommer til å reise opp et folk, like så sikkert som jeg står på denne talerstolen.

Han vil reise opp et folk for Sitt Navns skyld ut fra Hedningegenerasjonen. Han vil gjøre det.

<sup>87</sup> Det er jødernes tid rett for hånden nå, og hedningenes tid går mot slutten, fordi de gikk bare videre ut. De forkaster Kristus, de forkaster sine tegn; de forkaster alt som kalles gudelig og stempler det som en slags tankeoverføring eller djevelsk makt og gjør . . . De spotter Den Hellige Ånd og forseglar seg selv bort fra Gud. Og Gud vil ta den minoriteten, etter en stund, og reise den opp til en kraftfull Menighet, og deretter vende Ånden til jødene og ta Hedningemenigheten hjem. Helt riktig. Hun holder på å ta form nå. Åh, du, vi er så godt som i endetiden.

<sup>88</sup> Jesus, Han visste. Og etter en stund sa Han: “Vår venn, Lasarus, sover.”

<sup>89</sup> Vel, disiplene tenkte at han tok en liten hvil. Han sa: “Vel, hvis han sover, så går det veldig bra med ham.”

<sup>90</sup> Vel, Han sa med Sine . . . deres ord, slik at de kunne forstå, sa: “Han er død, og for deres skyld er Jeg glad for at Jeg ikke var der.” Skjønner? “For deres skyld er Jeg glad for at Jeg ikke var der.” Fordi de ville bedt Ham om å—å helbrede—å helbrede ham, men Han visste at Han ikke kunne gjøre det fordi visjonen var ennå . . . etter de fire dagene visste Han at det var det tidspunktet Faderen hadde vist Ham. Hvor vakkert; Han sa ved graven: “Far, Jeg takker Deg for at Du allerede har hørt, men Jeg sier det bare for disse som står i nærheten.” Skjønner? Han visste allerede hva Han ville gjøre. Han sa: “Jeg vil gå å vekke ham.”

<sup>91</sup> Nå, jeg kan forestille meg at det lille hjemmet var helt i oppløsning. Familieforsørgeren borte, tristhet. Åh, det er underfullt når du har et trist hjem eller et trist hjerte, og så kommer Jesus til syne helt plutselig, er det ikke? Jeg kan forestille meg at jeg ser Marta, en vakker liten kvinne med et svart slør over ansiktet sitt, og lille Maria, og de holder rundt hverandre og sier: “Hva skal vi gjøre? Pappa og mamma er borte, og vår kjære bror . . . Nå, vi har forlatt menigheten, og vi er utestengt fra dem og kom ut for å følge Jesus fra Nasaret. Og Han har dratt bort og forlatt oss, et eller annet sted.”

<sup>92</sup> Jeg kan høre en kritiker komme forbi og si: “Hei, hvor er den Guddommelige Helbrederen, den Profeten fra Galilea? Hvor er Han nå? Ser dere, når tiden virkelig kommer da det er bruk for Ham, er Han borte.” Slik er det. Ser dere, Gud bare elsker å gjøre det, bare la folket, bare, la folket vise hva de er, ja, bare prøve dem for å se hva de virkelig er. Han gir dem en velsignelse. Han kommer til syne, viser Seg Selv, introduserer Seg Selv for folket, bare for å se hva slags reaksjon de vil ta, bare for å se hva de vil gjøre med det.

<sup>93</sup> Nå, så finner vi at, etter et—et par dager, fire dager, så var stakkars Lasarus død. De begravde ham. Andre dag, tredje dag, fjerde dag. . . Nå, alle vet at forråtnelsen setter inn etter tre

dager: nesen faller inn på ansiktet først. Og så setter forråtnelsen inn; liklarvene begynner å fortære kroppen. De la ham i jorden, la en stor stein på toppen av hulen der de hadde ham. Og en gang iblant, gikk de unge jentene ut og knelte ned ved graven og gråt.

<sup>94</sup> Og etter en stund hadde nyhetene spreidd seg: “Jesus har kommet. Vi har sett at Han er på vei inn i byen.” Åh, den lille Marta, som hadde vært så, tilsynelatende, så likeglad med det, hun viste da hva hun var lagd av. Her kommer hun. Hun kommer seg ut på veien da, løper ut for å lete. Jeg kan høre noen av dem langs veien si: “Vel, jeg antar at du er overbevist nå, om at religionen din var falsk.” Hun bare overså dem og gikk videre, gikk rett forbi alle kritikerne. Hun gikk nedover til hun fikk se Ham, kanskje sittende på gatehjørnet.

<sup>95</sup> Nå, tilsynelatende, må hun . . . kan hun ha hatt en rett til å bebreide Ham og—og snakke ondt til Ham. Men hun løp ikke bort og sa: “Hør her, hør her, Du. Du skal liksom være en Profet, en Guds Mann. Hvorfor kom Du ikke da vi sendte bud på Deg? Ja, vi er blitt til latter for hele byen nå. Vi kom ut av menigheten vår for å følge Deg.” Kunne se ut som hun hadde en rett. Men du vet, akkurat som jeg talte om, *Lammet og duen*, dersom vi er et lam, gir et lam avkall på enhver rett det har. Det er helt riktig. Det har ikke noe annet enn ull, derfor må det gi avkall på det. Og du gir avkall på enhver rett du har for å tjene Gud. Det er helt riktig.

<sup>96</sup> Jeg irettesatte kvinnene for hvordan de kledde seg i disse små klærne, vet dere, og de sa: “Vel, vi er—vi er amerikanere. Vi kan gjøre hva vi vil.”

<sup>97</sup> Jeg sa: “Det er helt riktig, men hvis du er et lam, vil du gi avkall på rettighetene dine.” Røyke sigaretter og holde på slik, det er det verste en kvinne noen gang har gjort. Det er helt riktig.

<sup>98</sup> En dame sa til meg for ikke lenge siden, snakket med meg, sa: “Men, broder Branham, de lager ingen andre slags klær.”

<sup>99</sup> Jeg sa: “Men de lager fremdeles symaskiner og selger stoff. Det er ingen unnskyldning for det i det hele tatt.” Det er helt riktig.

<sup>100</sup> Husk en dag, du kan være ren her overfor din mann, men du vil måtte svare for hor på grunn av det, like så sikkert: “Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.”

<sup>101</sup> Hva er i veien med pinsevekk-kvinnene i dag, det er det jeg lurar på. Hvordan dere har kommet bort fra de gamle grensemerkene. Hvordan mødrene deres pleide å ha langt hår, og i dag sminker pinsevekk-kvinnene seg opp som en gjeng med karnevalfolk, og klipper håret sitt, og har på seg små korte klær som det, akkurat som resten av . . . går ut og klipper plenen på ettermiddagen når menn kommer forbi, forstår du, kvinne, at du vil måtte svare for å drive hor med disse mennene? Du viser

deg fram for dem med den hensikten. Det er en ond ånd over menigheten og folket, og de vet det ikke. Blinde og vet det ikke. Det er sannheten.

<sup>102</sup> Kanskje du kan si at jeg ikke har rett til å si det som en evangelist. Vel, jeg—jeg må følge Den Hellige Ånds ledelse; det er alt jeg kan si. Du. . . Hvis jeg møter deg ved dommen, så trenger jeg ikke ha ditt blod på hendene mine. Kom deg bort fra enhver minste grunn som ser ut som satan. Hold deg borte fra det. Gå vekk fra det. Jeg bryr meg ikke om hvor mange fjernsynsstjerner. . . Du er ikke en fjernsynsstjerne her; du er en Guds datter.

<sup>103</sup> Talte i en pastors menighet her en morgen om en slave, den tiden de solgte slaver for lenge siden. Og de pleide å komme forbi og kjøpe dem på auksjonen. Og menneskene, de sutret og gråt på grunn av hjemlandet sitt; de ville aldri få komme tilbake noe mer. Og de måtte piske dem. Og de kjøpte dem akkurat som du skulle ha kjøpt en bil, for slikk og ingenting, prisene, og solgte disse menneskene.

<sup>104</sup> Og en dag kom en kjøper forbi, en forhandler, inn i en stor funda- . . . en stor plantasje, rettere sagt. Og han sa: “Hvor mange slaver har du til salgs?”

<sup>105</sup> Sa: “Vel, jeg har noen å bytte bort.” De prøvde å få dem store. Tok mødrene, fedrene. . . Hvis kvinnen han hadde giftet seg med var en liten svakelig kvinne, tok de disse store sunne mennene og lot dem formere seg til. . . som hester og dyr. Var aldri rett. Gud skapte mennesket. Mennesket skapte slaver. Det var ikke riktig til å begynne med, aldri. Gud hadde aldri til hensikt at noe menneske skulle være en slave. Nei, sir. Og ingen. . . Se hva som skjedde.

<sup>106</sup> Så midt i alt det, sa denne karen: “Vel, jeg ønsker å kjøpe noen av dem. . .” Han la merke til én ung kar der. De trengte ikke piske ham. Haken hans var løftet, hodet løftet, akkurat som en virkelig gentleman, som gikk omkring. Og forhandleren sa: “Jeg ønsker å kjøpe ham.”

<sup>107</sup> Han sa: “Men han er ikke til salgs.”

<sup>108</sup> Han sa: “Vel, hvorfor?” Sa: “Er han sjefen?”

<sup>109</sup> Han sa: “Nei, han er en slave.”

<sup>110</sup> “Vel,” sa, “hvorfor? Gir du ham bedre mat enn de andre?”

<sup>111</sup> Han sa: “Nei. Han spiser der ute på kjøkkenet som resten av dem. Han er en slave.”

<sup>112</sup> Sa: “Hva gjør ham så mye annerledes enn resten av dem?”

<sup>113</sup> Og sjefen sa: “Jeg lurte på det selv i lang tid, men en dag fant jeg det ut. Over i hjemlandet er faren hans kongen av stammen. Og selv om han er en fremmed borte fra hjemmet, så vet han fremdeles at han er en kongssønn, og han oppfører seg som en.”

Hvis det . . . Hvis en afrikansk innfødt kunne innse at faren hans er en konge, og over her som en fremmed i et fremmed land kan han fremdeles vite at over havet er han en kongssønn, hvordan burde kvinner og menn oppføre seg når dere er sønner og døtre av Gud? Oppfør dere som det. Ja visst. Oppfør dere; rens dere og oppfør dere som sønner og døtre av Gud. Ikke rart, hvilken tilstand.

114 Her er vi. Åh, lille Marta kom løpende ut. Det så ut som hun kunne ha en—en grunn til å si noe imot Ham. “Hvorfor kom Du ikke til broren min? Se hva vi har gjort for Deg, og Du sviktet oss.” Vel, hvis hun hadde sagt det, ville historien aldri ha endt slik den gjorde. Nei, sir. Det er måten du tilnærmer deg en Guddommelig gave fra Gud på. Hvis Gud sender en gave, er du nødt til å nærme deg den riktig. Hvis du noen gang forventer å få noe fra det, er du nødt til å nærme deg den riktig. Og Marta visste det. Hun hadde sannsynligvis lest om den sjunemittiske kvinnen og babyen hennes. Og hun . . . Hvis den sjunemittiske kvinnen visste at Gud var i Elias, hvor mye mer var Han i Jesus? Ja visst.

115 Så, hun gikk bort med den riktige innstillingen. Hun løp bort og falt ned ved føttene Hans. Jeg liker det! Falt ned ved føttene Hans og sa: “Herre . . .” Det er Hans rette tittel. Det var det Han var. Han var hennes Herre. “Herre, hvis Du hadde vært her, hadde ikke broren min dødd.”

116 Åh, du! Åh, jeg kunne bare se for meg Hans store hjerte idet Han kikket på den vakre kvinnen, tårene rant nedover kinnene hennes. Sa: “Herre, hvis Du hadde vært her, hadde broren min ikke dødd.” Se hva hun sa. “Men selv nå, Herre, selv om han er død, selv om liklarvene kravler rundt i kroppen hans, selv nå Herre, hva enn Du ber Gud om, vil Gud gi Deg.”

117 Åh, det er hemmeligheten. Du sier kanskje: “Jeg har finkjemmet ethvert sykehus. Legen sier at jeg kommer til å dø, men selv nå, Herre . . . Jeg er helt forkrøpelt med leddgikt; jeg kan ikke bevege meg, men selv nå Herre . . .”

118 Den lille babyen hadde et vannhode så stort i omkrets i går kveld. Det er ingenting man kan gjøre. Det ville ha spredt seg utover og fått det lille hodet til å sprekke og dø, “Men selv nå Herre . . .” Han er fremdeles den samme Gud. Han er fremdeles den samme Herre. “Selv nå Herre . . .” Og Han sitter ved Gud den Allmektiges høyre hånd og går i forbønn for de tingene som vi gjør krav på at Han har gjort for oss.

119 Nå føler jeg meg virkelig religiøs. Ja visst. Du kommer til å kalle meg en holy roller uansett, så du kan like godt sette i gang og få det overstått.

120 Så, ja, sir, “Selv nå Herre, hva enn Du ber Gud om, vil Gud gjøre.”



121 “Ber dere Faderen om noe i Mitt Navn, vil Jeg gjøre det,” sa Jesus.

122 “Selv nå Herre, hva enn Du ber om, vil Gud gi Deg.” Åh, det må ha rørt seg i Hans store hjerte.

123 Han sa: “Din bror skal leve igjen.”

124 Hun sa: “Ja, Herre. Han vil leve. Han var en god gutt. Han vil stå opp igjen i oppstandelsen fra de døde på den siste dag.” Jødene trodde på oppstandelsen fra de døde. “Han vil stå opp igjen i oppstandelsen på den siste dag.”

125 Se på Ham. Han rettet Sin lille skikkelse opp. Han sa: “Jeg er Oppstandelsen og Livet.” Åh, du. Det har aldri vært en mann som kunne si dette før. Det vil aldri bli noen senere, som kan si dette. Han er den Eneste som kan si det. “Jeg er Oppstandelsen og Livet,” sier Herren. “Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på Meg skal aldri dø. Tror du dette?”

126 Hun sa: “Ja, Herre.” Åh, hun visste at noe var i ferd med å skje. Det må skje.

127 Når troen fra et ærlig hjerte møter Gud, kommer bare tennene i tannhullet sammen slik som *det*. Noe er nødt til å skje. Jeg utfordrer denne forsamlingen i kveld i Jesu Kristi Navn, la troen din kobles sammen med Gud på den måten, i løpet av en liten stund vil vi få en ny pinsefest. Det vil bryte ut en slik vekkelse i denne byen, at det ikke hadde vært nok politifolk i landet til å holde dem nede. Det er riktig. Det vil bli en virkelig vekkelse. “Selv nå Herre . . .”

128 “Vel, Herre, vi sitter fast i *dette*; vi har gjort *dette* og gjort *det*.” Jeg bryr meg ikke om hva dere har gjort, “Selv nå Herre . . .” Han venter på at du skal kalle på Ham. Han . . . “Tror du dette?” Ja visst. Ja, sir. “Selv nå, hva enn Du ber Ham om . . .”

129 “Hvor har dere lagt ham?” Nå, Han går ned til graven. Han var mann nok til å gråte; Han var Gud nok til å reise opp de døde.

130 Her for en stund siden, en kvinne som tilhører en bestemt gruppe mennesker . . . Jeg pleier ikke vanligvis å snakke om denominasjoner. Men denne kvinnen . . . De tror ikke at Jesus var Guddommelig. De sa at Han bare var en profet. Nå, Han var . . . Hvis Han bare var en profet, er vi alle i synd. Han var enten Gud, ikke noe mindre enn Gud, eller den største bedrageren som verden noen gang har hatt. Det er riktig. Han var mer enn en mann. Hun sa: “Han var ikke Guddommelig.”

131 Det er så mye av det i dette sosiale evangeliet i dag; som prøver å gjøre Jesus Kristus til en profet. Men Han var profetenes Gud. Ja visst var Han det.

132 Hun sa: “Jeg vil bevise det for deg ved Bibelen din, ‘Han var bare en mann.’”

133 Jeg sa: “Gjør det.”

134 Og hun sa: “Da Han gikk til graven til Lasarus, sier Bibelen at ‘Han gråt.’ Han måtte være dødelig, ellers så kunne Han ikke gråte.”

135 Jeg sa: “Frue, er det Skriftstedet ditt?” Jeg mener ikke å være vanhellig her ved å si dette, men jeg vil fortelle dere hva jeg sa til henne.

136 Hun sa: “Slik er det.”

137 Jeg sa: “Det argumentet er svakere enn kjøttkraften som er lagd på skyggen av en kylling som er sultet ihjel.” Jeg sa: “Vel, du—du har ikke én ting å stå på.”

138 Hun sa: “Vel, Han gråt jo. Det viste at Han var dødelig.”

139 Jeg sa: “Han var både dødelig og udødelig. Han var Gud i kjød.”

140 Hun sa: “Åh, tøv!”

141 Jeg sa: “Han gikk gråtende til graven. Det er sant nok, men da Han rettet Sin lille skikkelse opp . . .” Bibelen sier: “Han var ikke mye å se på; ingen skjønnhet så vi kunne ha vår lyst i Ham.” Men da Han rettet opp de små skuldrene og sa: “Lasarus, kom fram,” og en mann som hadde vært død i fire dager og var råttent i graven, han kom fram. Det var mer enn en mann. Vis meg en mann som kan gjøre det. Hva var det? Forråtnelsen kjente sin Herre. Livet kjente sin Skaper. Noe måtte skje. Han talte, og en mann som var død og i graven i fire dager oppstod igjen, og stod på føttene sine og levde. Halleluja! Det var Gud i Sin Sønn. Ja, sir. Det var Gud som gjorde Seg Selv kjent gjennom Ham, Sønnen. Det var Gud som talte, ikke en mann.

142 Han var en mann da Han kikket rundt på det treet den dagen etter noe å spise. Det var en mann. Men da Han tok fem små brød og to fisker og matet fem tusen, var det mer enn en mann. Det var Gud som matet dem der. Han var mer enn en profet, mer enn en mann, Han var en Gude-Mann. Ja visst.

143 Han lå bak i den lille båten den natten, og havet brølte og den ble kastet rundt som en flaskekork der ute på det mektige havet, da ti tusen havets djevler sverget på at de ville drukne Ham den natten. Han var en mann, svak og sliten etter å ha bedt for de syke og lå bak der; og vinden forstyrret Ham ikke engang. Han var en mann da Han sov, men da Han våknet opp, satte foten Sin på båtripa, så opp og sa: “Hold fred, vær stille,” og vindene og bølgene adlød Ham, var det mer enn en mann. Det var Gud i en mann, som gjorde Seg Selv kjent. Det er riktig.

144 Han var en mann på korset da Han ropte om nåde. Da Han ropte og sa: “Jeg tørster,” var det en mann. Da Han døde var Han en mann, men på Påskemorgen da Han brøt dødens, helvetes og gravens segl og oppstod igjen, var Han mer enn en mann: Det var Gud manifestert. Ikke rart poeten sa:

Levende, elsket Han meg; døende, frelste Han meg;  
 Begravet, bar Han mine synder langt bort;  
 Oppstanden, rettferdiggjorde Han fritt for evig:  
 En dag kommer Han—Åh, herlige dag!

<sup>145</sup> Han sa: “Fordi Jeg lever, skal dere leve også. Tror du dette?” Han er den samme i går i dag og for evig. Tror du dette? Jeg tror Den Hellige Ånd er her akkurat nå. Tror du dette? Jeg tror Han vil fylle oss med Sitt Nærvær. Tror du dette? Jeg tror Den Hellige Ånd ønsker å utøse Sitt Nærvær, helbrede alle de syke, gjøre at alle som ikke har Den Hellige Ånd blir fylt. Tror du dette? Tror du av hele ditt hjerte? La oss reise oss og gi Ham pris. Jeg tror Han vil falle på oss akkurat nå.

<sup>146</sup> Å Herre Gud, himlenes og jordens Skaper, det Evige Livs Opphavsmann, alle gode gavers Giver, vi “Tror du dette,” Herre. Vi tror at det er Du som er her i møtet. Vi tror at det er Du som velsigner våre sjeler. Vi tror at det er Du som utøser Din Ånd over oss. Vi tror at Du er den samme i går i dag og for evig. Vi tror at Du er levende for evig og våre navn er skrevet i Livets Bok hos Lammet. Alle himler og jord vil forgå, men vi vil leve for evig, fordi Du lever for evig. Herre, Du lovet oss det. Vi tror det av hele vårt hjerte. Med alt som er i oss, tror vi det, Herre. Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham.

<sup>147</sup> Tror dere Ham? Jeg tror at det er Den Hellige Ånd. Det er Noe som faller over oss. Tror du dette? Jeg tror Han ønsker å helbrede enhver person akkurat nå. Tror du dette? Løft dine hender til Ham. Reis deg opp på dine føtter. Tror du dette? Den Hellige Ånd er her. Dette er Det! Peter sa: “Dette er Det.” Dette er Det, Den Hellige Ånd.

<sup>148</sup> Å Herre, himlenes og jordens Skaper, send Din kraft, og Dine velsignelser, og Din godhet over dette folket, og velsign hjertene deres og la dem se at Menneskesønnen er levende for evig. Gi det, Å Herre. Vi legger dem fremfor Deg i Jesu Kristi Navn, Guds Sønn.

<sup>149</sup> Hvem som helst som ikke har Den Hellige Ånd, løft opp dine hender og pris Gud. Jeg tror Han vil falle på deg. Noen legg hendene på dem. Dette er stunden. Hvorfor venter vi lenger? Dette er tiden. Dette er tiden for pinsevekkelsen å komme tilbake til Gud. Få det rett med Gud, pinsevenner! La ditt hjerte bli beveget av den levende Guds kraft. La Hans Ånd komme inn i deg, gjennomsyre deres sjeler. Han er her kveld etter kveld, her for å helbrede de syke, gi synet til de blinde, gjennom Sin store og mektige kraft viser Han at Han for evig er den samme. Halleluja!

<sup>150</sup> Pris Ham. Løft deres hender. Glem hvor dere er; bare vær sikker på at du er i nærheten av Ham, og Hans godhet, og Hans herlighet og Hans kraft, og Hans nåde varer for evig. Han er for

evig den samme. Velsignet være Herrens Navn. Halleluja! Åh, pris Hans Hellige Navn.

<sup>151</sup> Åh, hvor underfullt, hvor mektig Han er. Hvor mange ønsker å innvie sine liv til Gud akkurat nå, på ny? Løft opp din hånd. Hvor mange ønsker å innvie sine liv til Gud? Slik ja. Løft opp deres hender. La oss se pinsevennene. La oss se Guds folk. Jeg vil løfte min hånd. "Herre, her er jeg. Send meg." Ta så en Engel med kull fra alteret og send Din kraft over oss, Herre. Gud, gi det i fyllden av Din Ånd, Å Far. Hør vår bønn, Å Herre. Hør vår bønn som troende barn som står. Priset være Hans Navn.

<sup>152</sup> Åh, som bølger av herlighet som faller, åh, nådens duggdråper. Å, priset være Gud. Må våre sjeler vente. Tror du dette? Tror du dette? Dette er Den Hellige Ånd som kommer. Dette er den usynlige kraften som driver oss inn i Guds Rike, pinsens velsignelser. Kom hjem igjen. Du er ventet hjemme. Dere er et dyrebart folk. Gud ønsker at dere skal innvie dere. Kvinner, gjør dere rene. Menn, gjør dere rene. La oss gå i vei tilbake til Gud og tjene Gud med et ekte, rent hjerte.

<sup>153</sup> Pris Gud, Den Hellige Ånd er ute i møtet. Bare gjør det du føler deg ledet til å gjøre. Bare la Den Hellige Ånd komme over deg. Det er ingenting jeg kan si. Jeg vet ganske enkelt ikke hva jeg skal si nå. Den Hellige Ånd er bare over hele bygningen. Velsignet være Herrens Navn. Priset være Herren. Åh, halleluja! Halleluja! Priset være Herren. Pris Herren. Hvor underfullt, hvor herlig. . . Hvor vakkert, hvor underfullt er lovprisningen til Guds hellige over deres ansikter i Den Hellige Ånds Nærvær, som beveger seg og viser Sin herlighet her i denne store folkemengden i en akkord, som lovpriser Hans Navn.

<sup>154</sup> Snu deg rundt og håndhils på en eller annen og si: "Pris Herren, broder. Pris Herren, søster." La oss gå rett inn og la Gud vekke oss opp. Pris Herren. Det er riktig. Alle dere metodister, og baptister, og presbyterianere, pinsevenner, og Syvende Dags Adventister og hva enn dere er, håndhils på hverandre i Herren Guds Nærvær. Slik ja. Åh, Halleluja! Halleluja! Halleluja! Åh, jeg er så glad at jeg er en av dem. Jeg er så glad. Åh, river ned veggene, kaster ut slagget. Glory! Frihet i Herren, priser Hans hellige Navn. . . Velsignet være Herrens Navn. Åh, Halleluja! Pris Gud.

<sup>155</sup> Åh, jeg bare elsker å se det: folk som tar hverandre i hendene og lyser opp i ansiktene sine. Guds kraft sier: "Slik ja. Slik ja, vi er Guds barn. Vi er alle én stor menighet, én stor person i Kristus Jesus, Hans Brud, den herlige Ene." Herrens komme er for hånden. Hans folk kommer sammen og elsker hverandre. . . med kjærlighet og kraften fra Hans Nærvær. Åh, dette er som Himmelen. Åh, dette er godt. Amen. Åh, hvor herlig, hvor underfullt: bare å tilbe Herren i Ånd og i kraft. Hvilken tid. (Det skulle stoppe; vi begynner.)

<sup>156</sup> Det er ganske enkelt ikke . . . Jeg sa til brødrene: “Brødre, det er ikke noe sted å stoppe.” Det er ikke noe sted her som . . . Vi begynner aldri, derfor stopper vi ikke. Bare—bare underfullt . . . Hvor mange føler det virkelig godt? Bare Herrens Nærvær, åh, du, det er underfullt, Herrens Nærvær er her.

<sup>157</sup> Nå, Herrens Nærvær er her for å helbrede de syke, gjøre folket friske. Bare tro Ham. Tror du Ham? Hvis vi kan tro Ham, er alle ting mulig. Tror du det? Tror du at det er Herrens Nærvær?

<sup>158</sup> Nå, mens dere . . . Gi meg bare et øyeblikk, bare et øyeblikk nå og lytt bare et øyeblikk. La meg bevise for dere at Den Hellige Ånd er her. La meg vise dere at Den Hellige Ånd, selve den Ene som taler, den Ene som gjør det, vet det. Hvor mange er her nå som kom inn hit syke? La oss se deres hender. De som hadde en sykdom . . . Det er mennesker . . .

<sup>159</sup> Det er en mann som står der. Tror du, mister? Det er ingen bønnekort ute, men tror du at Gud kan helbrede deg? Tror du at Han kan fortelle meg problemet ditt? Det er i siden din. Du står foran en operasjon. Det er riktig. Navnet ditt er herr Cartwright. Det er riktig. Er det riktig? Vink med hånden din. Ja vel. Gå hjem og vær frisk, du vil ikke trenge den. Tror du det?

<sup>160</sup> Den mannen som holder den babyen i armene sine, tror du at jeg er Guds tjener? Tror du at dette er Den Hellige Ånd? Jeg kjenner deg ikke, er det riktig? Aldri sett deg i mitt liv; vi er fremmede. Tror du at Den Hellige Ånd kan fortelle meg hva som feiler den babyen? Har et utslett. Det er riktig. Er ikke det riktig? Ja visst. Du er ikke herfra. Nei. Du har mageproblemer som du lider av selv. Det er riktig, er det ikke? Du er fra Kansas City. Ja vel. Dra tilbake, Jesus Kristus gjør deg frisk. Halleluja! Tro. Tror du det av hele ditt hjerte?

<sup>161</sup> Her er Herrens Engel, svedde over denne bitte lille—lille kvinnen, noe eldre, som sitter rett her, som lider av et brokk. Tror du at Gud vil helbrede deg for det brokket, søster? Du, med den lille røde blomsten på hatten din, løft opp din hånd. Ja vel. Gå hjem og vær frisk. Amen. Åh, det er Gud; det er Kristus Guds Sønn. Han er oppstått fra de døde. Han er her.

<sup>162</sup> Nå, legg hendene over på hverandre og bare be en god bønn, alle sammen, mens jeg ber noen om å komme hit. Kom hit, broder. Mens dere har hendene på hverandre for å vise at Gud helbreder også, får jeg broderen her til å be også. (Kom igjen. Ja vel.) Priset være Herren Gud.



*TROR DU DETTE?* NOR60-0402  
(Believest Thou This?)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk lørdag, den 2. april 1960 i Municipal Auditorium i Tulsa, Oklahoma, U.S.A., er tatt fra et lydbånd-opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS  
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)